

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: nezl. **D. N. A.**, zastoupena Mgr. Emilem Doleželem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2015, č. j. 10 A 163/2014 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 25. 2. 2014 žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 88 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný správní řízení o této žádosti vedené pod sp. zn. OAM-3766/TP-2014 usnesením ze dne 5. 3. 2014 přerušil dle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, do doby vydání rozhodnutí v probíhajícím řízení, zahájeném dne 20. 11. 2013, o zrušení povolení k trvalému pobytu zákonné zástupkyně žalobkyně. Důvod přerušování řízení vysvětlil žalovaný tím, že pokud

by bylo povolení zákonné zástupkyně žalobkyně zrušeno, nemohla by žalobkyně povolení k trvalému pobytu získat.

[2] Po neúspěšném návrhu na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu podala žalobkyně k městskému soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle žalobkyně nebyly dány důvody pro přerušení správního řízení, protože podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců závisí rozhodnutí o vydání povolení k trvalému pobytu žalobkyně na vyřešení předběžné otázky, zda rodič nezaopatřeného dítěte pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu, přičemž rozhodný je stav ke dni podání žádosti, nikoliv stav budoucí.

[3] Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Ve svém rozsudku zdůraznil, že zásadním hlediskem pro udělení povolení k trvalému pobytu žalobkyni není pouze v žalobě akcentované trvalé povolení k trvalému pobytu matky žalobkyně, nýbrž taktéž důvod žádosti, kterým je společné soužití matky a její nezletilé dcery. Pokud by v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu matky nezletilé žalobkyně bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení tohoto povolení, nebyl by naplněn důvod žádosti nezletilé žalobkyně, jelikož by tímto bylo znemožněno společné soužití matky s její nezletilou dcerou na území ČR. Pokud tedy probíhá řízení, jehož výsledek je způsobilý ovlivnit naplnění zákonem stanovených podmínek pro udělení trvalého pobytu žalobkyni, jedná se o řízení o předběžné otázce, která má bezprostřední vliv na rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu. Žalovaný tedy přerušil řízení zákonným způsobem; důvod přerušení ke dni vydání rozsudku trval.

II.

Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu jeho nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžejní argumentace kasační stížnosti spočívá v tom, že nejsou dány důvody pro přerušení řízení o žádosti stěžovatelky o vydání povolení k trvalému pobytu. Správní orgán musí rozhodnout v zákonné lhůtě vždy, pokud jsou splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí, jak tomu bylo i v případě stěžovatelky, kdy byly naplněny jak procesní, tak hmotněprávní předpoklady pro vydání kladného rozhodnutí ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka nechápe argumentaci soudu, že ke dni vydání jeho rozsudku není splněna podmínka pro udělení trvalého pobytu žalobkyně, podle které je důvodem žádosti společné soužití cizinců. Za nepřezkoumatelný považuje závěr soudu, že předběžnou otázkou pro udělení trvalého pobytu stěžovatelky je, zda důvod její žádosti (tj. společné soužití s matkou) teprve v budoucnu neodpadne. Takový postup je nezákonný a hrubě porušující nejen subjektivní práva nezletilé žalobkyně, ale též základní zásady právní teorie.

[6] Podle stěžovatelky je nezbytné rozlišit časová hlediska, konkrétně, který den je rozhodný pro posouzení oprávněnosti žádosti a který den nastávají účinky správních rozhodnutí. Budoucí okolnosti, jako trvání trvalého pobytu její matky, nemohou ovlivnit současné splnění zákonných podmínek pro udělení trvalého pobytu stěžovatelce. *Ad absurdum* by tak bylo možno řízení přerušit i v pochybnosti, zda žadatelka v budoucnu neonemocní závažnou nemocí [§75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců] nebo zda nebude evidována v evidenci nežádoucích osob [§ 75 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] či z důvodu, že žadatelka přestane být nezletilým dítětem.

[7] Stěžovatelka pro úplnost uvedla, že lhůta 180 dnů pro vydání rozhodnutí žalovaného uplynula již 24. 8. 2014. Jde tak o zcela zásadní a též záměrnou nečinnost v řízení. Žalovaný postupuje zcela účelově, neboť si je vědom, že vydal-li by rozhodnutí o žádosti stěžovatelky včas, odpadl by zákonný důvod pro zrušení trvalého pobytu její matce (§ 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Cílem postupu žalovaného je maximální snaha o zrušení pobytových oprávnění celé rodině žalobkyně, bez respektu k jejich zákonným a ústavním právům.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s posouzením věci městským soudem. Usnesení o přerušení řízení je zákonným úkonem správního orgánu, neboť v době zahájení řízení o udělení trvalého pobytu nezletilé stěžovatelce bylo již vedeno s její matkou řízení o zrušení jí uděleného trvalého pobytu. Správní orgán I. stupně již ve věci matky nepravomocně rozhodl a matka žalobkyně i podala odvolání. Tato okolnost je důvodná pro přerušení řízení ve věci nezletilé stěžovatelky, jejíž pobytový status se odvíjí od její matky. Žalovaný tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[10] Předmětem sporu je otázka, zda byly dány důvody pro přerušení řízení o žádosti nezletilé stěžovatelky o vydání povolení k trvalému pobytu, resp. zda žalovaný byl v tomto řízení nečinný. Po přezkoumání napadeného rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně podala dne 25. 2. 2014 žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „*pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.*“ Žalovaný neprodleně po podání žádosti - dne 5. 3. 2014 - předmětné řízení přerušil z důvodu, že bylo třeba zodpovědět předběžnou otázku týkající se povolení k trvalému

pobytu zákonné zástupkyně (matky) stěžovatelky, jež byla řešena v již probíhajícím řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu matky.

[12] Na úvod Nejvyšší správní soud připomíná, že po dobu přerušení řízení neběží lhůty pro vydání rozhodnutí (viz § 65 odst. 1 správního řádu) a nemůže se tak jednat o nezákonnou nečinnost. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti však soud musí zhodnotit, zda k přerušení řízení došlo věcně důvodně a v souladu se zákonem, anebo jestli je přerušení řízení nedůvodné nebo účelové a správní orgán jej užil jen jako určitý procesní paraván, který má zastřít nedodržení jeho procesní povinnosti vyřizovat věci bez zbytečných průtahů dle § 6 odst. 1 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 – 46, publ. pod č. 3013/2014 Sb. NSS).

[13] V posuzované věci je nesporné, že pro rozhodnutí o žádosti stěžovatelky je nutno posoudit, zda její matka disponuje platným povolením k trvalému pobytu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že pokud v době podání žádosti stěžovatelky bylo povolení k trvalému pobytu její matky předmětem probíhajícího řízení o zrušení povolení podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, bylo namístě vyčkat výsledku tohoto řízení. Povolení k trvalému pobytu stěžovatelky, jako narozeného cizince, je totiž od povolení k trvalému pobytu její matky odvozeno. Rozhodnutí ve věci zrušení povolení matky lze tak pojímat jako předběžnou otázku, která je určující pro posouzení žádosti stěžovatelky (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Ans 4/2013 – 48, ve kterém se jednalo o obdobnou situaci, konkrétně o žádost nezletilého žalobce o povolení k přechodnému pobytu). Žalovaný proto učinil správně, pokud řízení ve věci žádosti stěžovatelky do doby rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu její matky přerušil.

[14] Nelze souhlasit s argumentací stěžovatelky, že žalovaný nerozhodoval podle aktuálního stavu ke dni podání žádosti. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný měl v době svého rozhodování konkrétní pochybnosti o oprávněnosti povolení matky stěžovatelky, které byly řešeny v již probíhajícím řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Podnětem pro zahájení tohoto řízení bylo oznámení Velvyslanectví České republiky v Hanoji, ze kterého vyplynulo, že matka stěžovatelky nepobývala od roku 2009 na území ČR. Bylo by naopak pochybením, pokud by žalovaný toto související řízení, které sám vedl, ignoroval. Obecně však platí, že důvodem pro přerušení řízení musí být pouze konkrétní aktuální pochybnosti o naplnění zákonných podmínek pro vyhovění žádosti, nikoliv stěžovatelkou uváděné obecné pochyby spočívající např. v tom, že stěžovatelka v budoucnu možná onemocní závažnou nemocí.

[15] Stejně tak není důvodná námitka, že žalovaný postupoval účelově, s cílem zbavit rodinu stěžovatelky pobytových oprávnění. Jak bylo výše zdůrazněno, pobytové oprávnění nezletilé stěžovatelky se odvíjí o oprávnění její matky, a žalovaný proto postupoval správně, pokud nejprve řešil otázku pobytového oprávnění matky v již zahájeném řízení.

[16] Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje s názorem městského soudu, který za rozhodující důvod pro přerušení řízení považoval vedle vyřešení otázky existence platného povolení k trvalému pobytu matky také posouzení důvodu žádosti dle § 66 odst.

1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to společného soužití matky a její nezletilé dcery. Stěžovatelka, jako cizinec narozený na území ČR, totiž podala žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 88 odst. 3 tohoto zákona, který neodvozuje nárok na udělení povolení od společného soužití nezletilého cizince a jeho zákonného zástupce, nýbrž pouze od povolení zákonného zástupce narozeného cizince. Je tak třeba přisvědčit stěžovateli, že závěr městského soudu, že předběžnou otázkou pro udělení trvalého pobytu stěžovatelky je též posouzení společného soužití s matkou, je nesrozumitelný, neboť tuto podmínku pro vyhovění žádosti § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nestanoví. Toto pochybení však nemá vliv na zákonnost rozsudku, neboť soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaný přerušil řízení o žádosti stěžovatelky důvodně.

[17] Kasační soud dále přezkoumal, zda důvody pro přerušení řízení trvaly i v době vydání napadeného rozsudku městského soudu (v řízení tohoto druhu vychází Nejvyšší správní soud ze skutkového stavu, který tu byl ke dni vydání napadeného rozsudku městského soudu - srov. citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Ans 10/2012 - 46). Ze správního spisu ověřil, že v průběhu řízení před městským soudem bylo vydáno rozhodnutí ze dne 8. 9. 2014, č. j. OAM-2559-19/ZR-2013, kterým bylo zrušeno povolení matky stěžovatelky k trvalému pobytu na území ČR, a byla jí stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území. Proti tomuto rozhodnutí podala matka stěžovatelky odvolání, o němž nebylo ke dni vydání napadeného rozsudku městského soudu rozhodnuto. Důvody přerušení posuzovaného řízení tedy v době rozhodnutí soudu trvaly. Pro úplnost lze uvést, že v mezidobí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k odvolání matky stěžovatelky rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a vrátila mu věc k novému projednání. Důvody pro přerušení řízení ve věci žádosti stěžovatelky tak nadále trvají.

[18] Nejvyšší správní soud tedy nečinnost žalovaného v řízení ve věci žádosti stěžovatelky neshledal. Po dobu přerušení řízení lhůty pro vydání rozhodnutí neběží a před vydáním usnesení o přerušení řízení postupoval žalovaný bezodkladně, v souladu s § 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu